

Héraðsdómur Reykjavíkur

Dómur 18. maí 2026

Mál nr. E-5593/2025:

Atli Aron Davíðsson

(Styrmir Gunnarsson lögmaður)

gegn

Raflaxi ehf. og TM tryggingum hf.

(Stefán Björn Stefánsson lögmaður)

Dómur

Mál þetta, sem dómtekið var að lokinni aðalmeðferð, 21. apríl 2026, var höfðað með stefnu, birtri 7. október 2025, af stefnanda Atla Aroni Davíðssyni, [...], á hendur stefndu Raflaxi ehf., Lambhagavegi 9, Reykjavík, og TM tryggingum hf., Kalkofnsvegi 2, Reykjavík.

Stefnandi krefst þess að viðurkennd verði með dómi skaðabótaskylda stefnda Raflax ehf. og réttur stefnanda til greiðslu skaðabóta úr frjálsri ábyrgðartryggingu stefnda Raflax ehf. hjá stefnda TM tryggingum hf. vegna líkamstjóns er stefnandi varð fyrir í vinnuslysi þann 26. október 2022.

Þá krefst stefnandi að stefndu verði dæmdir til að greiða stefnanda málskostnað að mati dómsins og þá með tilliti til virðisaukaskatts.

Stefndu krefjast sýknu af kröfum stefnanda.

Til vara krefjast stefndu að sök verði skipt hvað viðurkenningarkröfur stefnanda varðar og að bótaskylda verði aðeins viðurkennd í samræmi við þá skiptingu.

Þá krefjast stefnu málskostnaðar úr hendi stefnanda að mati dómsins.

Ágreiningsefni og helstu málsatvik

Ágreiningur aðila lýtur að því hvort stefndi, Raflax ehf., beri skaðabótaábyrgð á líkamstjóni sem stefnandi varð fyrir í vinnuslysi 26. október 2022 þegar hann aðstoðaði starfsmann stefnda Raflax ehf., en það félag var þá óumdeilt með frjálsa ábyrgðartryggingu hjá stefnda TM tryggingum hf. Stefnandi var þá starfsmaður hjá Íslofti blikk- og stálsmiðju ehf. og var þá við störf í húsnæði Alvotech við Sæmundargötu í Reykjavík, hvar unnið var að stækkun þess á þeim tíma er slysið varð.

Í lögregluskýrslu, dags. 29. október 2022, kemur fram að lögreglunni hafi borist tilkynning um vinnuslys 26. sama mánaðar og lögreglumenn þá farið á staðinn, en þegar

á vettvang hafi verið komið hafi sjúkraflutningamenn verið farnir með hinn slasaða á slysideild, þeir hafi farið þangað og náð tali af stefnanda hvar fram hafi komið að hann hafi verið að hjálpa rafvirkja að ýta rafmagnsstigum á vörubretti þegar brettið hafi byrjað að halla með þeim afleiðingum að stigarnir lentu á vinstra læri stefnanda og klemmdu fót hans þannig að kálfi og afturlæri þrýstust saman og við það hafi komið mikill þrýstingur á hnéd. Verkurinn væri aðallega í hnénu sem væri sjáanlega bólgið. Aðspurður kemur þar og fram að stefnandi hafi haldið að brettið hafi verið hátt í 500 kg.

Þann 9. nóvember s.á. barst Vinnueftirliti ríkisins tilkynning frá vinnuveitanda stefnanda, Íslofti blikk- og stálsmiðju ehf., um vinnuslys hvar tildrögum slyssins var lýst, kom þar fram að stefnandi hefði verið að aðstoða rafvirkja við að koma pallettubretti með rafmagnsstigum frá plani inn í hús með þeim afleiðingum að stigar fóru að halla á brettinu og stefnandi reyndi að koma í veg fyrir að þeir dyttu af með þeim afleiðingum að þeir féllu yfir vinstri fótlegg og þvinguðu hann að jörðu og mun stefnandi hafa setið þar í töluverðan tíma með stigana ofan á vinstri fótlegg þar til nægjanlega hjálp bar að til að lyfta farginu af honum. Hné á vinstra fótlegg hafi verið töluvert bólgið og aumt eftir slysið og stefnandi verið frá vinnu, þegar skýrslan var rituð, í heilar tvær vikur. Þar kom og m.a. fram að starfsgrein stefnanda væri blikksmiði, málmstuða (rafsuða) og skyld störf, hann væri launamaður og í 100% starfi. Tilkynning stefnanda til Sjúkratrygginga Íslands (SÍ) er dagsett 13. desember 2022.

Stefnda, TM tryggingum hf., var send krafa stefnanda um viðurkenningu á greiðsluskyldu úr ábyrgðartryggingu váttryggingartakans Raflax ehf. vegna slyssins, þann 26. apríl 2023. Stefnanda barst svar með bréfi, 31. ágúst s.á., þar sem stefndi TM tryggingar hf. kvað afstöðu félagsins vera þá að umrætt atvik yrði ekki rakið til mistaka eða vanrækslu hins váttryggða, stefnda Raflax ehf., heldur hefði verið um óhappatilvik að ræða, sem engum yrði um kennt. Slys stefnanda væri því ekki að rekja til atriða sem váttryggingartaki bæri skaðabótaábyrgð á að lögum og væri mögulegt tjón stefnanda því ekki bótaskyldt úr ábyrgðartryggingu váttryggingartaka hjá félaginu.

Máli stefnanda var þá skotið til úrskurðarnefndar í váttryggingamálum. En í niðurstöðu nefndarinnar frá 7. nóvember 2023 í máli nr. 372/2023 var litið svo á að um óhappatilvik hefði verið að ræða og því ekki fallist á að stefnandi ætti rétt til bóta úr ábyrgðartryggingu stefnda Raflax ehf. hjá stefnda TM tryggingum hf.

Hinn 7. mars 2024 lá fyrir matsgerð Sigurðar Ásgeirs Kristinssonar, sérfræðings í bæklunarskurðlækningum, vegna slyssins hvar fram kom að stefnandi hefði greinst með slitið fremra krossband eða við lærleggfestu í kjölfar slyssins og hefði farið í aðgerð vegna þess 17. maí 2023. Krossbandið hafi verið endurbyggt en liðspeglun ekki leitt í ljós aðra áverka í hnjáliðnum. Segulómrannsókn þann 15. desember 2022 mun þó hafa leitt í ljós allmikinn beinbjúg í nærendum sköflungsbeins og sperrileggs, en engin brot greinst. Stefnandi hafi verið í sjúkraþjálfun bæði fyrir aðgerð og svo í kjölfar hennar. Um

Óvinnufærni stefnanda sagði að stefnandi hefði verið skráður óvinnufær með öllu í kjölfar slyssins fram til 19. nóvember 2022 og farið þá aftur til vinnu, þó í léttari störf. Hann hafi síðan aftur verið óvinnufær í kjölfar krossbandsaðgerðar 17. maí 2023 fram til 17. júlí sama árs er hann hafi farið aftur til fyrri starfa. Að lokum kom þar fram að varanleg læknisfræðileg örorka stefnanda teldist vera metin sem 15%.

Við aðalmeðferð málsins gaf stefnandi aðilaskýrslu og starfsmenn stefnda Raflax ehf., Ívar Örn Pétursson og Alexander Sigurðsson, létu í té vitnaskýrslu. Verður hér vísað til framburða þeirra fyrir dómi eftir því sem að þurfa þykir.

Málsástæður og lagarök stefnanda

Stefnandi byggir kröfur sínar á reglum skaðabótaréttar, einkum sakarreglunni og reglunni um vinnuveitendaábyrgð og lögum og reglum um vinnuvernd, þ. á m. lögum nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum og reglum settum með stoð í þeim, þ. á m. reglugerð nr. 367/2006 um notkun tækja, sbr. einkum II. viðauka. Þá sé byggt á því sjónarmiði að rétt sé og eðlilegt að atvinnurekendur beri skaðabótaábyrgð á líkamstjóni sem á sér stað þegar unnið er að hagsmunum þeirra. Þá sé byggt á því að gera megi miklar kröfur til atvinnurekanda um að tryggja öryggi starfsmanna sinna og einnig annarra sem eru í lögum erindum á vinnusvæði eða vinnustað atvinnurekanda.

Þar sem stefndi Raflax ehf. hafi ekki tilkynnt um slysið til Vinnueftirlitsins, eins og honum hafi verið skylt að gera samkvæmt 79. gr. laga nr. 46/1980, verði stefndi Raflax ehf. að bera hallann um þau atriði sem rannsókn Vinnueftirlitsins hefði kunnað að leiða í ljós, eins og t.d. hvernig nákvæmlega hafi verið gengið frá hlassinu, þyngd þess, hæð og hver orsök þess hafi verið að hlassið féll á stefnanda o.s.frv.

Stefnandi byggir viðurkenningakröfu sína á því að stefndi Raflax ehf. beri skaðabótaábyrgð á saknæmri og ólögumháttsemi starfsmanna sinna, eins eða fleiri, er leitt hafi til tjóns stefnanda. Þá sé og byggt á því að stefndi Raflax ehf. beri skaðabótaábyrgð á líkamstjóni stefnanda á þeim grundvelli að framkvæmd vinnunnar, sem hafi falist í því að búa um rafmagnsstigana á vörubrettinu og flytja þá frá einum stað til annars innan vinnustaðarins, hafi verið ófullnægjandi og hættuleg og verulega hafi skort á skipulag vinnunnar, þ. á m. verkstjórn. Starfsmenn stefnda, einn eða fleiri, hafi sýnt af sér gálausu háttsemi við frágang á hlassinu á vörubrettinu áður en það hafi verið flutt til á verkstað. Alltof mörgum stigum hafi verið hlaðið á vörubrettið er hafi gert það erfiðara en ella að flytja það og verulega aukið hættuna á að það myndi velta og þar með á slysi. Þannig hafi vörubrettið bæði verið alltof þungt og stígum staflað of hátt sem hafi bersýnilega haft áhrif á jafnvægisstillingu farmsins. Rétt hefði verið að fjölga ferðum og taka léttari byrði, færri rafmagnsstiga, í hverri ferð. Þá telji stefnandi einnig að tjakkurinn sem notaður hafi verið til verksins hafi ekki hentað til að flytja alla rafmagnsstigana í einu lagi en til þess hefði þurft öflugra tæki enda hafi starfsmaður stefnda Raflax ehf. ekki

ráðið við það að koma hlassinu af stað. Þá telji stefnandi að áðurnefndur starfsmaður stefnda Raflax ehf. hafi sýnt af sér gálausa háttsemi með því að leiðbeina ekki stefnanda áður en þeir hafi lagt af stað um að reyna ekki að stöðva hlasið, ef það færi á ferðina, heldur fremur að koma sér frá því.

Í málaltilbúnaði stefndu á fyrri stigum komi fram að í umrætt sinn, væntanlega þennan dag, hafi starfsmenn stefnda Raflax ehf. unnið að því að taka á móti sendingum og að hlasið hafi oltið vegna ójöfnu í gólfi. Stefnandi telji að hafi svo verið hefði starfsmaður stefnda sem stýrði tjakknum, eða einhver á vegum stefnda, átt að hafa greint hættuna og gripið til viðeigandi ráðstafana þannig að ekki væri verið að fara með þungt hlass um ójafnt svæði. Hafi verið um að ræða fyrstu ferð með sendingu um vinnustaðinn telji stefnandi að gera megi þá kröfu til stefnda að gengið sé úr skugga um að valin sé leið (umferðarleið) um vinnustaðinn sem henti þeim flutningi sem verið sé að framkvæma. Um ræði skipulagsatriði sem mikilvægt hafi verið að framkvæma í ljósi þyngdar farmsins og þeirrar slyshættu sem af honum hafi stafað. Þá telji stefnandi jafnframt að tjakkurinn sem notaður hafi verið til verksins hafi ekki verið nægilega öflugur til að flytja svo þungan farm eins og aðstæður hafi verið á vinnustaðnum, þ.e. um ójafnt undirlag. Hafi slíkur tjakkur ekki verið til staðar á vinnusvæðinu hafi enn frekar verið ástæða til að skipta hlassinu niður og flytja það í fleiri ferðum.

Stefnandi telji að slys hans megi rekja til þess að stefndi Raflax ehf. hafi ekki fylgt skráðum reglum og þannig ekki uppfyllt skyldur sem gerðar séu til hans á grundvelli laga nr. 46/1980 og í reglugerð nr. 367/2006 um notkun tækja. Hefði stefndi uppfyllt þessar skyldur sínar hefði mátt koma í veg fyrir slys stefnanda eða draga a.m.k. verulega úr hættu á slysi eins og því sem hann hafi orðið fyrir. Stefnandi vísi í því sambandi einkum til 13. gr., 20.–21. gr., 23. gr. og 37. gr. laga nr. 46/1980. Stefnandi ítreki að engin verkstjórn hafi farið fram heldur hafi virst sem nafngreindur starfsmaður stefnda hafi einn átt að sjá um verkið án nokkurra útskýringa, hjálpar eða leiðbeininga frá verkstjóra. Að mati stefnanda hafi vinnu í umrætt sinn alls ekki verið hagað eða hún framkvæmd í samræmi við þær kröfur sem leiði af áðurnefndri 37. gr. laga nr. 46/1980.

Einnig vísist til ákvæða reglugerðar nr. 367/2006 um notkun tækja. En í 4. gr. reglugerðarinnar sé kveðið á um gerð áhættumats en að því er stefnandi best viti hafi ekki legið fyrir áhættumat hjá stefnda vegna þessa verks eða notkunar á pallettutjakknum. Vísist í því sambandi einnig til skyldunnar um gerð áhættumats í lögum nr. 46/1980, sbr. XI. kafla laganna. Áhættumat hefði t.a.m. getað leitt í ljós að ekki hefði átt að flytja alla rafmagnsstigana í einu lagi og/eða að ekki hefði átt að festa þá við vörubrettið. Í 5. gr. áðurnefndrar reglugerðar sé m.a. kveðið á um að atvinnurekanda beri að gera ráðstafanir til að tryggja að tæki hæfi því verki sem inna skuli af hendi og að við val á tæki skuli atvinnurekandi hafa til hliðsjónar þau vinnuskilyrði, aðstæður og áhættu sem fyrir hendi sé innan vinnustaðar. Stefnandi telji að svo hafi ekki verið enda hafi pallettutjakkurinn

augljóslega ekki hentað því verki að flytja u.þ.b. hálf tonn af rafmagnsstigum við þær aðstæður er þarna hafi verið. Stefnandi telji og að upplýsingagjöf stefnda til starfsmanna samkvæmt 7. gr. hafi ekki verið sinnt enda hafi starfsmaður stefnda ranglega staðið að notkun pallettutjakkisins. Þá telji stefnandi að stefndi Raflax ehf. hafi ekki sinnt þjálfun starfsmanna samkvæmt 8. gr. enda hafi virst sem skort hafi á kennslu og þjálfun fyrir stjórnanda tjakkisins, bæði hvað varði þyngd og frágang hlassins fyrir flutning. Byggi stefnandi einnig á því að undirlagið hafi verið ójafnt og slysið hlotist af þeim sökum og vísi í því sambandi til ákvæðis 3.1.1. í II. viðauka reglugerðarinnar. Að sama skapi sé augljóst að undirlagið hafi ekki verið kannað áður en hafist hafi verið handa við að flytja hlassið. Til viðbótar komi að tækið hafi verið óstöðugt vegna ójafnvægis af völdum þess að farminum hafi verið staflað of hátt. Líkt og mál þetta sanni vísi stefnandi til þess að umræddur lyftari hafi ekki verið hentugur til verksins, sbr. ákvæði 3.1.4. í II. viðauka reglugerðarinnar. Þá telji stefnandi að ákvæði 3.2.5. í II. viðauka reglugerðarinnar hafi ekki verið fylgt enda hafi skipulagið verið lítið ef nokkurt og framkvæmdin röng þar sem hlassið hafi verið of þungt og ranglega frá því gengið, þ.e. rafmagnsstigarnir strappaðir við vörubrettið.

Í málatilbúnaði stefndu hafi á fyrri stigum verið byggt á því að um óhappatilvik hafi verið að ræða. Stefnandi hafni því alfarið enda felist í óhappatilviki að engum verði um kennt. Þeirri stöðu sé ekki til að dreifa í tilviki slyss stefnanda. Líkamstjón hans hafi verið á ábyrgð starfsmanns, eins eða fleiri, hjá stefnda Raflaxi ehf.

Málskostnaðarkrafa stefnanda sé byggð á 1. mgr. 129. gr. og 1. og 3. mgr. 130. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála. Um varnarþing vísist til 1. mgr. 33. gr. sömu laga. Um heimild stefnanda til að höfða viðurkenningarmál vísist til 2. mgr. 25. gr. laga nr. 91/1991. Stefnandi hafi augljóslega lögvarða hagsmuni af því að fá skorið úr um skaðabótaskyldu stefnda. Um tjón stefnanda vísist til fyrirliggjandi matsgerðar Sigurðar Ásgeirs Kristinssonar bæklunarlæknis.

Málsástæður og lagarök stefndu

Stefndu byggja á því að sök stefnda Raflax ehf. sé ósönnuð, stefnandi hafi ekki axlað sönnunarbyrði fyrir því að starfsmenn stefnda Raflax ehf. hafi viðhaft saknæma háttsemi sem leitt hafi til tjóns stefnanda. Engar vísbendingar í gögnum málsins, utan afstöðu stefnanda, gefi til kynna að nokkuð við skipulag, undirbúning, framkvæmd eða verkstjórn flutnings á umræddum rafmagnsstigum hafi falið í sér saknæma háttsemi af hálfu starfsmanna stefnda Raflax ehf. þannig að skaðabótaskylda hans hafi stofnast. Sönnunarbyrði um saknæma háttsemi starfsmanna stefnda Raflax ehf. liggi hjá stefnanda í samræmi við meginreglur skaðabótaréttar. Sú sönnun hafi ekki tekist. Stefnu telji einsýnt að slysið megi rekja til óhappatilviks sem enginn beri ábyrgð á. Fyrir liggi þá að stefnandi hafi sjálfur komið sér í þær aðstæður sem um ræði þegar hann hafi aðstoðað

starfsmann stefnda Raflax ehf. við það að ferja rafmagnsstigana. Um hafi verið að ræða tiltölulega einfalt verkefni sem ekki hafi gefið tilefni til sérstakra leiðbeininga enda hafi stefnandi haft frumkvæði að því bjóða fram aðstoð sína. Í þessu sambandi skuli tekið fram að stefnandi hafi starfað hjá Íslofti frá árinu 2021 sem blikksmiður og ekki verið óvanur störfum á byggingarsvæðum. Þyngdin á tjakknunum hafi verið langt undir leyfilegri þyngd slíkra tjakka, hámarksþyngd samkvæmt handbók fyrir umræddan tjakk sé 2.000 kg en samkvæmt upplýsingum úr lögregluskýrslu hafi farmurinn verið um 500 kg. Þá hafi þessi aðferð við flutning á efni verið í samræmi við hefðbundið verklag.

Stefnandi hafi mátt gera sér grein fyrir þeirri áhættu sem hann hafi tekið í umrætt sinn. En ljóst sé miðað við lýsingar stefnanda sjálfs á atvikinu að hann hafi valdið tjóni sínu sjálfur með því að gera tilraun til þess að setja hendur fyrir rafmagnsstigana og koma í veg fyrir að þeir yltu. Eðlileg viðbrögð í slíkum aðstæðum hefðu verið að láta hlassið fara á hliðina í stað þess að gera tilraun til þess að koma í veg fyrir að hlassið félli niður.

Stefndi Raflax ehf. geti þá ekki borið ábyrgð á meintum annmörkum við útbúnað brettisins, þ.e. stöflun rafmagnsstiganna eða hvernig þeir hafi verið bundnir eða „strappaðir“ saman, enda hafi verið búið um brettið af starfsmönnum Reykjafells ehf. Í öllu falli sé því hafnað að nokkuð við útbúnað brettisins hafi verið óforsvaranlegt.

Þá telja stefndu og ljóst að stefndi Raflax ehf. beri enga á byrgð á útbúnaði gólfs á framkvæmdasvæðinu enda hafi hann ekki haft með höndum uppsteypu, byggingarstjórn eða annað eftirlit með gólfum á svæðinu. Lúti meint gáleysi og bótaskylda að frágangi og/eða útbúnaði á gólfum í húsinu sé ljóst að stefndi Raflax ehf. sé ekki sá aðili sem beri ábyrgð þar á. Væri þá nær fyrir stefnanda að leita réttar síns gagnvart eiganda hússins, aðalverktaka, þeim aðilum sem sinntu hlutverkum öryggisfulltrúa á svæðinu eða öðrum þeim sem kunni að bera ábyrgð þar á.

Þá hafni stefndu því alfarið að stefndi Raflax ehf. hafi vanrækt öryggiskröfur laga nr. 46/1980, um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum, eða í reglugerð nr. 367/2006, um notkun tækja. Um það liggi ekkert fyrir í málinu og hafi stefnandi ekki axlað sönnunarbyrði fyrir því að umræddar reglur hafi verið brotnar, né að slík meint brot standi í orsakatengslum við tjón stefnanda.

Hvað varði tilkynningu til Vinnueftirlitsins byggi stefndu í fyrsta lagi á því að stefndi Raflax ehf. hafi ekki borið skyldu til þess að tilkynna slysið til Vinnueftirlitsins samkvæmt 79. gr. laga nr. 46/1980, þar sem hann hafi ekki verið vinnuveitandi stefnanda. Skylda 79. gr. nái til þess tilviks þegar starfsmaður viðkomandi atvinnurekanda slasist. Þar að auki hafi stefndi Raflax ehf. engar upplýsingar haft um nánari afleiðingar slyssins eða óvinnufærni stefnanda í kjölfar þess og því ekki haft forsendur til þess að meta hvort meint tilkynningarskylda hafi stofnast. Hins vegar telji stefndu engum vafa undirorpið að tilkynningarskylda vegna slyssins hafi legið hjá Íslofti blikk- og stálsmiðju ehf., vinnuveitanda stefnanda, sem hafi jafnframt haft allar upplýsingar um afleiðingar slyss-

ins á heilsufar stefnanda og óvinnufærni í kjölfar þess. Jafnvel þótt talið yrði að stefnda Raflaxi ehf. hafi borið skylda til að tilkynna slysið til Vinnueftirlitsins telji stefndu ljóst að málsatvik séu ljós um það að umrætt slys hafi orsakast af óhappatilviljun. Að því leyti sem stefnandi telji að atvik málsins séu að einhverju leyti óljós sé á því byggt að það standi stefnanda og vinnuveitanda hans, Íslofti blikk- og stálsmiðju ehf., nær en stefnda Raflaxi ehf., að upplýsa um atvik málsins og tryggja sönnun um þau, enda hafi vinnuveitandi stefnanda haft allar upplýsingar um nánari afleiðingar slyss stefnanda eða óvinnufærni hans í kjölfar þess. Eigi það sérstaklega við þar sem stefndi Raflax ehf. hafi engar slíkar upplýsingar haft.

Til vara byggi stefndu á því að stefnandi hafi sjálfur sýnt af sér stórkostlegt gáleysi við framkvæmd starfa sinna þegar umrætt slys hafi orðið og að fella skuli niður eða lækka bætur til hans verulega. Af lýsingum stefnanda sjálfs af atvikinu sé ljóst að hann óumbeðinn hafi boðist til þess að hjálpa til við að ýta tjakknum og að þegar hlassið hafi riðað til falls hafi hann jafnframt staðsett sig í vegi fyrir farminum með þeim afleiðingum að rafmagnsstigarnir hafi fallið á hann. Stefnandi hafi átt þann augljósa kost, líkt og rakið hafi verið, að koma sér undan sem séu rétt og eðlileg viðbrögð í aðstæðum sem þessum. Stefnandi hafi mátt gera sér grein fyrir þeirri hættu sem falist hafi í því að staðsetja sig fyrir farminum. Með vísan til framangreinds verði að leggja til grundvallar að stefnandi beri sjálfur ábyrgð á því tjóni sem hann hafi orðið fyrir á grundvelli eigin sakar hans og því beri að skerða bætur til hans í samræmi við þá sök.

Stefndu vísi til almennu skaðabótareglunnar og skilyrða skaðabótaábyrgðar í íslenskum rétti og reglum um sönnun í skaðabótarétti. Þá byggi stefndu á reglum um eigin sök tjónþola. Varðandi kröfur stefndu um málskostnað vísist til reglna XXI. kafla laga um meðferð einkamála, einkum 129. gr. og 130. gr.

Niðurstaða

Óumdeilt er í málinu að stefnandi hafi slasast við vinnu 26. október 2022 og fyrir liggur að sjúkraflutningamenn fluttu stefnanda þaðan á slysideild. Þá liggur fyrir læknisvottorð til atvinnurekanda vegna fjarvista stefnanda sem ber með sér að stefnandi hafi talist vera óvinnufær með öllu 26.–30. október 2022. Í fyrirliggjandi matsgerð Sigurðar Ásgeirs Kristinssonar, sérfræðings í bæklunarskurðlækningum, dags. 7. mars 2024, kom svo fram að stefnandi hafi verið óvinnufær með öllu í kjölfar slyssins fram til 19. nóvember 2022 og aftur óvinnufær í kjölfar krossbandsaðgerðar 17. maí 2023 og fram til 17. júlí s.á. Varanleg örorka stefnanda vegna slyssins var þar metin 15%. Stefnandi í málinu hafa a.m.k. ekki borið brögð á að stefnandi hafi orðið fyrir einhverju líkamstjóni við slysið. Að mati dómsins verður því litið svo á að stefnandi hafi leitt nægar líkur að því að hann hafi orðið fyrir tjóni sem rekja megi til slyssins og er því fært að setja fram kröfu um viðurkenningu á bótaskyldu samkvæmt 2. mgr. 25. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð

einkamála, sbr. og til hliðsjónar t.d. dóma Hæstaréttar Íslands frá 25. nóvember 2009 í máli nr. 600/2009 og frá 19. desember 2022 í máli nr. 55/2022.

Stefnandi, er líkt og að framan greinir var starfsmaður Íslofts blikk- og stálsmiðju ehf., varð fyrir slysi þegar hann var við vinnu í húsakynnum Alvotech að Sæmundargötu í Reykjavík þegar hann aðstoðaði starfsmann stefnda Raflax ehf. við að færa bretti með rafmagnsstigum inn í húsið og svo, er inn var komið, þaðan í átt að geymsluplássi stefnda.

Í aðilaskýrslu stefnanda fyrir dómi lýsti hann aðdraganda slyssins með þeim hætti að hann hafi verið í umræddu húsnæði að undirbúa uppsetningu loftræstingar þegar hann hafi tekið eftir því að starfsmaður stefnda Raflax ehf. hafi átt í erfiðleikum með að ná bretti af rafmagnsstigum af palli sem var þar í húsinu og nýttur til að koma hlutum upp og inn í húsið. Stefnandi hafi farið til starfsmannsins og boðið fram aðstoð við að koma brettinu inn. Við móttöku stórra sendinga kvað stefnandi almennt verklag hjá sínum vinnuveitanda vera með þeim hætti að sendingarnar væru losaðar úr bílum á jörðu niðri og síðan skipt niður í minni einingar áður en þær væru hífðar upp, bæði til að auðvelda vinnu og auka öryggi. En þegar umrætt bretti var þannig komið inn kvað stefnandi starfsmann stefnda Raflax ehf. hafa beðið hann um að hjálpa sér frekar við að koma brettinu áfram inn á geymslusvæði félagsins, sem stefnandi hafi orðið við með því að halda við brettið meðan hinn starfsmaðurinn hafi togað. Þegar þeir hafi verið hálfnaðir hafi brettið stöðvast og myndast hreyfing á brettinu þannig að rafmagnstigarnir hafi byrjað að halla. Stefnandi kvaðst hafa reynt að stöðva það, frá hlið, en án árangurs, stigarnir hafi krækst í sýnileikavesti stefnanda með þeim afleiðingum að rafmagnsstigarnir lentu á vinstri fæti stefnanda. Eftir slysið var stefnandi fluttur á sjúkrahús. Stefnandi kvaðst fyrir dómi hafa hafið störf hjá vinnuveitanda sínum árið 2020 eða 2021 og hafa unnið í einhverja mánuði fyrir slysið í umræddu húsnæði. Starf hans hafi annars falist í vinnu í smiðju og úti, svo sem í nýbyggingum. Hann kvaðst hafa reynslu af notkun sambærilegs búnaðar, hafði áður unnið með sambærilegan tjakk og á framkvæmda-svæðinu, auk þess að hafa fengið öryggisfræðslu. Kvaðst stefnandi ekki vita hvað hafi valdið að hreyfing hafi komið á brettið eða það stoppað, en vísaði til þess að þótt aðrir hefðu nefnt ójöfnur í gólfi teldi hann að þeir hefðu ekki farið yfir þær heldur framhjá.

Í skýrslu Ívars Arnar Péturssonar, starfsmanns stefnda Raflax ehf., sem var með stefnanda þegar slysið varð og sá um móttöku farmsins, kom fram að stór sending af efni, mörg bretti af rafmagnsstigum og fleira, hafi þá borist fyrir framan húsið. Lýsti hann aðkomunni þannig að til að koma farminum inn í húsið væru brettin hífð upp á brú þaðan sem hann þurfi að fara með niður ramp til að komast inn í húsið og á geymslusvæði hins stefnda félags þar. Vitnið hafi verið að taka á móti slíkri sendingu er það hafi komið bretti með miklu magni á og hann því beðið stefnanda um að aðstoða sig við að taka brettið með sér niður. Stefnandi hafi haldið við brettið en vitnið dregið það inn í átt að geymslu-svæði stefnda Raflax ehf. sem hafi verið í um 100–150 metra fjarlægð í sjónlínu á sömu

hæð. Er þeir hafi verið nánast komnir á geymslusvæðið hafi þeir farið yfir gat á gólfinu, sem plata hafði verið sett yfir, hún dúað og það hafi verið það mikið á brettinu að orðið hafi til þess að það hafi farið á hliðina. Vitnið taldi brettið hafa verið mjög þungt (um 800 kg), og alltof mikið hlaðið, eða eins og vitnið orðaði það „asnalega hátt“ og „heimskulega mikið“ og með þyngstu hlutina efst, sem hafi aukið hættu á að það ylti, sem hann kvaðst raunar hafa verið hræddur um. Vitnið kvaðst þó áður hafa farið sömu leið án vandræða, en taldi þó brettið bæði of hátt og hættulegt. Vitnið kvaðst vanur að taka á móti sendingum á vinnusvæðinu, hafa farið margar ferðir, og ekki séð ástæðu til að skipta þessari sendingu upp, þar sem hans hlutverk var einfaldlega að færa brettin inn í húsið og næsta bretti þá verið á leiðinni. Yfirleitt hafi fleiri verið til staðar við verkið, en hann kvaðst ekki muna af hverju hann hafi verið einn í þetta skiptið. Þótt honum tækist að koma brettinu af stað hafi hann haft áhyggjur af stöðugleika þess þar sem mjög miklu var hlaðið á brettið. Engin önnur leið hefði verið í boði jafnvel þótt brettinu hefði verið endurraðað. Plata í gólfinu er væri í sömu hæð og gólfið og án kanta hafi farið að dúa þegar þeir hafi farið yfir hana og stefnandi reynt að bjarga því þegar farmurinn á brettinu hafi farið að halla sem hafi orðið til þess að hann hafi svo fengið það yfir sig. Þó að ekki hafi hér verið sérstaklega rætt um það taldi vitnið almennt viðurkennda reglu í iðnaðinum að ekki eigi að reyna að bjarga fallandi bretti. Þá kvað hann engar sérstakar leiðbeiningar hafa verið gefnar um notkun tjakksins né kennsla farið fram, en vitnið sagðist þekkja vel til brettatjakks og nota það tæki alla daga. Hann hafi þó setið öryggisfundi, námskeið, tekið þátt í öryggisúttektum og væri meðvitaður um öryggi. Vitnið rak ekki minni til þess að hafa rætt við stefnanda um að brettið gæti verið valt, en kvaðst þó hafa vitað að það gæti oltið með hliðsjón af því hvernig það var. Vitnið kvaðst hafa getað dregið brettið sjálfur en kvað vera óþægilegt að koma því inn í hús út af rampinum, en gólfplatan, sem væri mjög sterk, hefði ekki átt að dúa og hann ekki átt von á því. Öryggisstjóri, að því vitnið minnti, hafi komið á vettvang eftir slysið, tekið myndir og síðan gert skýrslu.

Í skýrslu Alexanders Sigurðssonar, verkstjóra hjá stefnda Raflaxi ehf., sem jafnframt er sonur fyrirsvarsmanns stefnda Raflax ehf., fyrir dómi, lýsti vitnið aðkomu sinni að slysinu á þann veg, að þegar hann hafi komið á staðinn hafi sjúkrabíll komið stuttu síðar. Um aðstæður á svæðinu greindi hann m.a. frá dokaplötu í gólfi á flutningsleiðinni yfir gólfgati sem gæti hafa verið um 3x3 metrar. Aðrar leiðir til að koma efni á svæðið hafi ekki verið mögulegar, þótt hægt hefði verið að taka farminn af brettunum og bera það inn með höndunum, sem þó hefði verið tímafrefkara. Taldi vitnið slysið ekki hafa stafað af ójöfnu gólfi en gat ekki svarað því hvort eðlilegt væri að gólfplatan færi að hreyfast. Vitnið kvað öryggisstjóra og fulltrúa frá Alverki hafa komið á slysstað, tekið ljósmyndir og gert skýrslu um atvikið. Verkið hafi heyrt undir vitnið sem verkstjóra, en hann ekki talið þörf á að gefa starfsmanni stefnda Raflax ehf., Ívari, leiðbeiningar um

hvernig ætti að draga tjakk og hann hafi þá ekki kynnt sér sérstaklega eða framkvæmt sérstaka úttekt á flutningsleiðinni, er hann kvað einu leið til að flytja farminn inn í húsið.

Samkvæmt 1. mgr. 79. gr. laga nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum skal atvinnurekandi, án ástæðulausrar tafar, tilkynna til Vinnueftirlits ríkisins öll slys þar sem starfsmaður verður m.a. óvinnufær í einn eða fleiri daga, auk þess dags sem slysið varð. Slys þar sem líkur eru á að starfsmaður hafi orðið fyrir langvinnu eða varanlegu heilsutjóni skal tilkynna Vinnueftirlitinu eigi síðar en innan sólarhrings. Af gögnum máls verður ráðið að ákvæðið eigi við um vinnuslys stefnanda. Deila málsaðilar um það hvort stofnast hafi til tilkynningarskyldu stefnda Raflax ehf. í málinu og ef svo hvenær stefnda Raflaxi ehf. hafi fyrst mátt vera ljóst að stefnandi hafi slasast svo alvarlega að tilkynningarskyldan væri vafalaus. Í því sambandi er óhjákvæmilegt að líta til þess að starfsmenn stefnda Raflax ehf. hafi verið á slysstað, þ.m.t. verkstjóri, og vissu því af slysinu, en fyrir liggur að stefnandi hafi farið af slysstað með sjúkrahíl til aðhlynningar. Í dómaframkvæmd hefur verið lagt til grundvallar að atvinnurekandi sem ekki sinnir umræddri skyldu verði að bera hallann af því að rannsókn Vinnueftirlitsins hafi ekki farið fram ef atvik teljast ekki nægilega upplýst af þeim sökum. Leiðir það oft til þess að lýsing tjónþola á atvikum er lögð til grundvallar við úrlausn máls, sbr. til hliðsjónar t.d. dóm Landsréttar frá 19. júní 2025 í máli nr. 430/2024. Samkvæmt 1. mgr. 81. gr. sömu laga, nr. 46/1980, skal Vinnueftirlit ríkisins rannsaka orsakir slysa, óhappa og mengunar sem tilkynnt er um samkvæmt 79. gr. í þeim tilgangi að stuðla að því að komið sé í veg fyrir að slíkt endurtaki sig á vinnustöðum.

Meðal málgagna er öryggis- og heilbrigðisáætlun sem tekur til framkvæmda við stækkun hússins sem um ræðir og er þar tilgreindur öryggisstjóri aðalverktaka, Alverks ehf. Um slys og slysavarnir segir í áætluninni meðal annars að verkstjóri verktaka skuli sjá til þess að reglur um vinnuöryggi starfsmanna séu uppfylltar og að áhættumat sé unnið fyrir hverja framkvæmd Alverks. Við sérstaklega hættulega verkþætti sé framkvæmt séráhættumat með öllum viðkomandi þeim verkþætti. Starfsmenn skuli ávallt huga að eigin öryggi og stjórnendur skuli benda starfsmönnum á sé ekki farið eftir gildandi reglum á svæðinu. Þá segir og að öll slys skuli tilkynna til Vinnueftirlits ríkisins og öryggisstjóra verktaka, auk þess sem öll „fjarveru“vinnuslys skuli tilkynna til Vinnueftirlits ríkisins og að öryggisstjóri verktaka sjái um að það verði gert. Í dagsskýrslum verktaka sem vinna innan svæðis skuli einnig tilgreina öll slys og öryggisatvik. Í umræddri áætlun er einnig viðbragðsáætlun hvar fram kemur að viðbúnaður skiptist í þrjú stig, en slys á fólki þar sem kalla þarf til sjúkrahíl fellur undir 3. stig, alvarlegt slys en þar segir: „Aðgerðir í slíkum tilvikum eru m.a. þær að yfirmaður viðkomandi verktaka er kallaður til. Hann gengur úr skugga um að kallað hafi verið á sjúkralið, slökkvilið, lögreglu og fulltrúa vinnueftirlits. Hann skal tryggja vettvang og sjá um að hlúð sé að hinum slasaða þar til sjúkralið og lögregla koma á staðinn. Hann kallar

eftir þeim sjúkragögnum sem til eru á staðnum og gerir öryggisstjóra strax viðvart. Lögregla tekur við verkstjórn þegar hún kemur. Skrá skal öll óhöpp og slys í atvikaskrá Alverks og í framhaldi gera viðeigandi ráðstafanir til að fyrirbyggja að sambærilegt atvik gerist aftur. Vinnuslys skal tilkynna til Vinnueftirlit[s] ríkisins. Verkefnastjóri ber ábyrgð á þessum skráningum og tilkynningum. “

Í máli þessu barst Vinnueftirlitinu loks tilkynning um slysið frá vinnuveitanda stefnanda, Íslofti blikk- og stálsmiðju ehf., 9. nóvember 2022 eða tveimur vikum eftir slysið og af þeim gögnum sem liggja fyrir dóminum verður ráðið að rannsókn hafi síðan ekki farið fram. Verkstjóri stefnda Raflax ehf. bar um það fyrir dómi að hafa komið á slysstaðinn og sjúkrabíll komið stuttu seinna. Af vitnaskýrslum beggja starfsmanna stefnda Raflax ehf. fyrir dómi má og ráða að öryggisstjóri hafi komið á slysstaðinn, tekið myndir og gert skýrslu, en hafi sú skýrsla verið gerð, þá er hún ekki meðal gagna málsins.

Stefndu byggja á því að stefnda Raflaxi ehf. hafi ekki borið sérstök skylda til þess að tilkynna slysið til Vinnueftirlitsins samkvæmt 79. gr. laga nr. 46/1980 þar sem félagið hafi ekki verið vinnuveitandi stefnanda á verkstað. En samkvæmt 1. mgr. 17. gr. sömu laga skulu atvinnurekendur þar sem fleiri eiga aðild að starfsemi á sama vinnustað sameiginlega stuðla að því að tryggja góðan aðbúnað, heilsusamleg og örugg starfsskilyrði á vinnustaðnum. Í dómaframkvæmd hefur það verið túlkað svo að skyldan til að tilkynna slys til Vinnueftirlits ríkisins, sbr. 79. gr. laganna, hvíli sjálfstætt á hverjum atvinnurekanda fyrir sig eins og hér stendur á, sbr. og til hliðsjónar dóm Hæstaréttar frá 22. október 2009 í máli nr. 101/2009. Þessari skyldu var ekki sinnt á fullnægjandi hátt líkt og að framan er rakið. Í ljósi alls framangreinds verður áhættan af þessari framangreindu vanrækslu í málinu því einnig lögð hér á stefnda Raflax ehf., enda var stefnandi í umrætt sinn sérstaklega að sinna umbeðinn tilteknu verki í þágu þess stefnda og verður hið stefnda félag látið bera sönnunarbyrði um staðhæfingar sínar um þau atvik sem hér er um deilt. Að mati dómsins hefur nægjanlega verið sýnt fram á að vanræksla við að tilkynna slysið og sú staðreynd að rannsókn Vinnueftirlitsins fór ekki fram valdi a.m.k. nokkrum vafa um tildrög slyssins, sem hægt hefði verið að eyða óvissu um með rannsókn, svo sem hvað varðar frágang á brettinu og orsakir þess að farmurinn á brettinu féll á stefnanda og aðstæður að öðru leyti, svo sem hvað varðar gólfflötinn og fleira.

Í lögum nr. 46/1980 er þá að finna ákvæði sem leggja ríkar skyldur á herðar atvinnurekendum að tryggja fyllsta öryggi og aðbúnað starfsmanna á vinnustað. Í 13. gr. laganna segir að atvinnurekandi skuli tryggja að gætt sé fyllsta öryggis og góðs aðbúnaðar og hollustuhátta á vinnustað. Í 37. gr. kemur fram að vinnu skuli haga og framkvæma þannig að gætt sé fyllsta öryggis og góðs aðbúnaðar og hollustuhátta. Verkstjóri er skilgreindur í 20. gr. laganna sem hver sá sem á vegum atvinnurekenda hafi með höndum verkstjórn og eftirlit með starfsemi í fyrirtæki eða hluta þess. Þá segir í 21. gr. laganna að verkstjóri sé fulltrúi atvinnurekanda og sjái um að búnaður allur sé góður og

öruggt skipulag sé ríkjandi á þeim vinnustöðum sem hann hafi umsjón með. Um skyldur verkstjóra segir og í 23. gr. að verkstjóri skuli beita sér fyrir að starfsskilyrði innan þess starfssviðs sem hann stjórnar séu fullnægjandi að því er varðar aðbúnað, hollustuhætti og öryggi. Hann skal sjá um að þeim ráðstöfunum sem gerðar séu til þess að auka öryggi og bæta aðbúnað og hollustuhætti sé framfylgt. Verði verkstjóri var við einhver þau atriði sem leitt geti til hættu á slysum eða sjúkdómum skuli hann tryggja að hættunni sé afstýrt. Sé ekki hægt að afstýra hættunni með því sem tiltækt er á staðnum skuli hann umsvifalaust gera vinnuveitanda viðvart. Samkvæmt 46. gr. laganna skulu m.a. vélar og annar búnaður vera þannig úr garði gerð að gætt sé fyllsta öryggis og góðs aðbúnaðar og hollustuhátta. En með heimild í lögum nr. 46/1980 hefur þá meðal annars verið sett reglugerð nr. 367/2006 um notkun tækja.

Samkvæmt öllu því sem að framan er rakið verður að leggja hér til grundvallar að stefndi Raflax ehf. hafi í umrætt sinn ekki uppfyllt þær ríku kröfur sem gerðar eru til atvinnurekanda samkvæmt lögum nr. 46/1980 og reglum settum samkvæmt þeim, enda kveða þær á um hvaða kröfur verði að gera til atvinnurekenda um öryggi starfsmanna og upplýsingagiöf til þeirra í ýmsum mismunandi aðstæðum sem leggja þarf mat á. Ber þá framburður starfsmanna stefnda, þá sér í lagi Ívars er í raun fór með stjórn á framkvæmd verksins, með sér að fallhætta hafi verið hvað varðaði farminn sem hafi verið á brettinu, sem hafi virst óstöðugt og rík þörf verið talin á aðstoð sem stefnandi hafi veitt starfsmanni stefnda að hans ósk í þágu hins stefnda félags en án þess þó að stefnandi hafi fengið miklar leiðbeiningar, að ráðið verður. Óljóst er hversu mikla þýðingu það vafaatriði hefur hvort gólfíð hafi verið óstöðugt en vitnið Ívar sem í þessu tilviki kom fram fyrir hönd hins stefnda félags Raflax ehf. við framkvæmd verksins hefur lýst því að hann hafi áður orðið þess áskynja að farminum væri illa staflað og alltof hátt og óskipulega og það því bersýnilega verið ástæða þess að hann hafi kallað eftir aðstoð stefnanda í stað þess að stöðva verkið og umstafla, svo sem eftir á að hyggja hefði bersýnilega verið rétt að gera.

Er það því mat dómsins að öllu framangreindu virtu og með vísan til framburðar stefnanda sem og vitna fyrir dómi, sem gerð hefur verið grein fyrir, að leggja verði til grundvallar að stefnandi hafi hér umbeðinn verið að vinna verk í þágu stefnda Raflax ehf. í kjölfar þess að starfsmaður félagsins óskaði eftir áframhaldandi aðstoð stefnanda við það að færa brettið áfram með tjakki nokkra vegalengd inn í húsnæðið, að geymsluplássi stefnda Raflax ehf. Verkstjórn og leiðbeiningum af hálfu starfsmanns stefnda Raflax ehf., sem hafði að segja má boðvald yfir stefnanda í því verki, hafi verið verulega áfátt og nauðsynlegar öryggisráðstafanir vegna verksins ekki verið fyrir hendi enda má ætla að sérstakrar aðgátar væri þörf við flutninginn. Sú niðurstaða fær því næga stoð í trúverðugum framburði starfsmanns stefnda fyrir dómi, sem bar um að hlaðið hafi verið „heimskulega mikið“ á brettið, með þyngstu hlutina efst, sem hafi aukið hættu á að

rafmagnsstigarnir yltu. Starfsmaðurinn, er sagðist vanur að taka við slíkum sendingum, kvaðst hafa reynslu af slíku frá sama sendanda og verið hræddur um að gæti oltið.

Við þetta má bæta að ekkert í gögnunum málsins gefur til kynna að tækjanotkunin hafi verið aðfinnsluverð eða að skort hafi nauðsynlegan búnað til að gera umrætt verk aðgengilegt eða þá á þekkingu á notkun þess tjakks sem notaður var til verksins, en ætluð þyngd brettisins var um 500–800 kg, sem er tæpur helmingur af hámarksþyngdargetu tjakksins. Þá hefur heldur ekki verið sérstaklega sýnt fram á að hann hafi verið óhentugur til verksins, meðal annars vegna sérstakra aðstæðna á staðnum eða að fræðslu hvað hann varðar hafi verið ábótavant, en bæði stefnandi og starfsmaður stefnda kváðust kunna á hann og hafa áður unnið með slíkan tjakk. Að því virtu, sé litið til alls framangreinds, telur dómurinn vera nægilega sannað að í umrætt sinn, er slys stefnanda átti sér stað, hafi ekki legið fyrir af hálfu váttryggingartaka fullnægjandi verkstjórn og leiðbeiningar til starfsmanna um verklag við að koma brettinu á réttan stað við framangreindar aðstæður. Verður að telja að framangreint hafi farið í bága við ákvæði 13. gr., sem og 20.–21. gr., 23. gr., sbr. og 37. gr., laga nr. 46/1980. Samkvæmt öllu framangreindu verður því miðað við að slysið verði rakið til þátta er stefndi Raflax ehf. ber ábyrgð á í samræmi við sakarregluna og óskráða reglu skaðabótaréttar um vinnuveitendaábyrgð. Ber stefndi TM tryggingar hf. þá og bótaábyrgð á tjóninu sem ábyrgðartryggjandi stefnda Raflax ehf., og er ekki í málinu deilt um það að svo sé þá við svo búið sem hér að framan greinir.

Jafnframt telur dómurinn að þótt meta megi það til nokkurs gáleysis hjá stefnanda að hafa í umræddum aðstæðum borið höndina fyrir hallandi rafmagnsstiga á brettinu, verði það í ljósi framanlýstra aðstæðna þó ekki metið honum til stórkostlegs gáleysis, sbr. 23. gr. a laga nr. 50/1993, og verður bótaréttur hans því ekki skertur á þeim grunni.

Að öllu framangreindu virtu verður því viðurkenndur réttur stefnanda til bóta úr frjálsri ábyrgðartryggingu stefnda Raflax ehf. hjá stefnda TM tryggingum hf. vegna líkamstjóns er stefnandi varð fyrir í vinnuslysi 26. október 2022. Verður dómkrafa stefnanda því tekin að fullu til greina og þá með þeim hætti sem greinir hér í dómsorði.

Að virtum úrslitum málsins og 1. mgr. 130. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála verður stefndu gert að greiða stefnanda óskipt málskostnað sem þykir hæfilega ákveðinn 1.200.000 krónur og er það þá að teknu tilliti til virðisaukaskatts.

Málið flutti fyrir stefnanda Styrmir Gunnarsson lögmaður, en fyrir stefndu flutti málið Stefán Björn Stefánsson lögmaður.

Pétur Dam Leifsson héraðsdómari kveður upp dóm þennan.

Dómsorð:

Viðurkennd er skaðabótaskylda stefnda Raflax ehf. og réttur stefnanda, Atla Arons Davíðssonar, til greiðslu skaðabóta úr frjálsri ábyrgðartryggingu stefnda Raflax ehf. hjá stefnda TM tryggingum hf. vegna líkamstjóns er stefnandi varð fyrir í vinnuslysi þann 26. október 2022.

Stefndu, Raflax ehf. og TM tryggingar hf., greiði stefnanda Atla Aroni Davíðs-syni óskipt alls 1.200.000 í málskostnað.

Pétur Dam Leifsson